

РЕШЕНИЕ

№ 3132

гр. София, 11.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 18.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **11691** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба от Н. Р. Р., чрез адв. Н. Б., срещу Решение № ПИ-427/22.11.2022 г. на директора на Териториалната дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата му срещу разпореждане изх. № С200022-137-00028845/30.09.2022г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, защото е постановено при съществено нарушение на процесуални правила и в противоречие с материалния закон. Твърди се, че по отношение на процесните задължения по изпълнителен лист по НОХД 5401/2011 г., е изтекъл петгодишният давностен срок. Основният довод, който се излага е свързан, с това, че ИЛ е издаден въз основа на влязла в сила, изменена присъда по НОХД № 5401/2011 г., с която е осъден да заплати в полза на съда разноски, а не такси, както се твърди в издаденото от публичния изпълнител разпореждане. В тази връзка твърди още, че задълженията нямат характер на държавна такса, поради което не следва да се третират като публични задължения попадащи под обхвата на чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК. Моли за отмяна на оспорения акт и зачитане на изтеклата погасителна давност.

Ответникът - директорът на ТД на НАП С., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, намира я за неоснователна и моли съда да потвърди обжалваното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение, съгласно представен списък.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства и като взе предвид становищата на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

В ТД на НАП С. спрямо жалбоподателя е образувано изпълнително дело (ИД) № 22140008104/2014 г. по описа на дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. за събиране на публични вземания.

Впоследствие по образуваното изпълнително дело са извършени последващи действия – издадено е Разпореждане за присъединяване на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК и Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С190022-022-0112473/29.11.2019 г., издадено на основание чл. 195, ал. 1 от ДОПК, вр. чл. 201 - 207 от ДОПК, с което е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по конкретно посочена банкова сметка на длъжника, находяща се в ТБ "Банка ДСК" ЕАД за сума в размер на 6447,27 лв., съответно и Запорно съобщение от същата дата – 29.11.2019 г. Съгласно Писмо № 17-10-171086/1/03.12.2019 г. на ТБ "Банка ДСК" ЕАД заповорът е наложен върху посочената сметка. Разпореждането за присъединяване и ПНОМ са изпратени за връчване на Н. Р., като от разписка за връчване/известие за доставяне (л. 17) се установява, че е отказано връчването им.

От страна на длъжника е постъпило възражение на 23.09.2022 г. с вх. № 06-94-14-60/23.09.2022 г. на основание чл. 171, ал. 1 от ДОПК за изтекла давност на задължения по изпълнителното дело. Във възражението е посочено: „задължения по НОХД № 5401/2014 г.“.

По така направеното искане публичният изпълнител се е произнесъл с Разпореждане изх.№ С220022-137-0008845/30.09.2022 г./л. 10/, с което е отказано прекратяване на изпълнителното дело поради изтекла погасителна давност, относно задълженията по изпълнителен лист по НОХД № 5401/2011/06.10.2014 г. Разпореждането е връчено лично на Р. на 08.11.2022 г.

Във връзка с горепосоченото, от доказателствата по делото се установява, че по силата на влязла в сила на 09.09.2014 г. изменена присъда по НОХД № 5401/2011г. описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, Н. Р. е осъден да заплати по сметката на Софийски районен съд сумата от 2082 лева - разноси, на основание чл. 189, ал. 3 от НПК; 800 лв. представляващи държавна такса върху уважената част от гражданския иск с решението на СГС и на основание чл. 190, ал. 2 от НПК – по 5 лева за служебно издаване на изпълнителен лист в полза на държавата по делото. В тази връзка е издаден изпълнителен лист в полза на бюджета на съдебната власт.

Обективираният в разпореждането отказ е обжалван пред директора на ТД на НАП С., който с Решение № ПИ-427/22.11.2022 г. е оставил без уважение като неоснователна жалбата. В мотивите на решението е прието, че задълженията не са погасени по давност, тъй като давностните срокове са спрени с налагане на заповора на банкова сметка на длъжника, находяща се в ТБ ДСК АД преди изтичане на 5-годишният давностен срок.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените от жалбоподателя и с административната преписка документи.

При така изложената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното: Жалбата е подадена от легитимирано лице и в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, поради което се явява допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното Решение № ПИ-427/22.11.2022 г. на директора на ТД на НАП С. е издадено от материално и териториално компетентния административен орган по

смисъла на чл. 267, ал. 1 във вр. с чл. 266, ал. 1 от ДОПК, в предвидената от закона форма, като съдът не констатира допуснати нарушения на процесуалните правила при образуването и провеждането на производството по реда на чл. 266 от ДОПК и при постановяването на обжалваното решение.

Спорът по делото е правен и се свежда до това дали вземанията във връзка с влязла в сила присъда, присъдени в полза на Софийски районен съд са публични или частни, съответно подлежат ли на събиране по реда на ДОПК.

В текста на чл. 162, ал. 2 ДОПК в девет точки са изброени видовете публични вземания, но изброяването макар и изчерпателно, определя отделните публични вземания с техни общи признаци, при което и отделните хипотези се нуждаят от тълкуване. Така например в т. 1 от цитираната разпоредба, се посочват като публични вземания, освен изброените данъци, акцизи, митни сборове и задължителни осигурителни вноски, и други вноски за бюджета; в т. 2 също се използва изразът други вноски; в т. 3 като публични се определят вземанията за държавни и общински такси, но не изчерпателно изброени, а такива, установени по основание със закон; в т. 6 се посочва, че са публични вземанията по влезли в сила присъди, решения и определения на съдилищата за публични вземания в полза на държавата или общините, както и решения на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ, включително за дължимите по тях обезщетения, глоби и имуществени санкции; в т. 9 като публични вземания се посочват лихви за вземанията по т. 1-8.

Анализът на разпоредбата на чл. 162, ал. 2 ДОПК, действително показва, че законодателят изхожда от няколко критерия, за да определи едно вземане за публично. На първо място, това е кредиторът по правоотношението. Във всички случаи това следва да бъде Държавата (различни държавни органи), община или ЕС. Вторият критерий е характерът на самото правоотношение, част от което е вземането. Прецизният прочит на отделните хипотези визирани в чл. 162, ал. 2 от ДОПК, налагат извод, че се касае за правоотношения едната страна, по които е Държавата, община или ЕС, и тези субекти действат като носители на властнически правомощия. Следователно правоотношението е свързано с упражняване на държавна власт, в тях частноправните субекти не са равнопоставени, а Държавата и общините участват не като субекти на частното право, а като публичноправни такива.

Процесното вземане за разноски в случая е такова, присъдено в полза на държавен орган (Софийски районен съд), представляващо на второ място разноски по НОХД, извършени в хода на проведено наказателно производство, т.е. при осъществяване на държавната власт. Касае се за плащане, извършено от бюджета на съда, в който случай държавните органи, категорично действат в качеството си на субект на публичното право.

Противно на изложеното в жалбата, налице са следователно всички предпоставки за квалифициране на процесните вземания като публични такива по аргумент от чл. 162, ал. 2, т. 2 и т. 6 от ДОПК, доколкото предмет е държавна такса и присъдени с влязъл в сила съдебен акт съдебни разноски. В издаденото Разпореждане за отказ от погасяване по давност е посочен общият размер на задълженията по НОХД № 5401/2011/06.10.2014 г. и в таблицата са обединени на един ред като е посочен видът на документа, а именно изпълнителен лист по НОХД № 5401/2011 г. Това обстоятелство не прави процесните задължения неизискуеми, същите са дължими публични вземания и давността за тях тече, съгласно правилата на чл. 171 от ДОПК.

Във връзка със спорния въпрос в настоящото производство от страните се поддържат противоположни становища, относно въпроса погасени ли са по давност процесните публични задължения.

Погасителната давност по своята същност е материалноправен институт, поради което и при липса на изрична правна норма противна насока, следва да бъде приложена тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на всяко едно от задълженията. Давността на публичните задължения е уредена в разпоредбата на чл.171, ал.1, ДОПК, според която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Ал.2 определя, че с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Спирането и прекъсването са регулирани от процесуалноправната норма на чл. 172 от ДОПК. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК, давността спира: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. Съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като съгласно, ал. 3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С190022-022-0112473/29.11.2019 г., издадено на основание чл. 195, ал. 1 от ДОПК, вр. чл. 201 - 207 от ДОПК, по ИД № № 22140008104/2014 г. и Запорно съобщение на Н. Р. е наложен запор върху банковата му сметка в ТБ "Банка ДСК" ЕАД. Наложено с постановлението обезпечение поражда предвиденото в чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК спиране на давността по отношение на задълженията посочени по изпълнителното дело, а именно задълженията по НОХД № 5401/2011/06.10.2014г. Ето защо, след като са налице надлежно наложени обезпечителни мерки, постановлението за които няма данни да е обжалвано (не се и твърди от жалбоподателя) и същите са породили правно действие, на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК давността по отношение на задълженията е спряна считано от датата на постановлението за налагане на обезпечителни мерки. При това положение следва, че към настоящия момент не е изтекъл 5-годишния давностен срок, респ. не е изтекъл абсолютният 10-годишен давностен срок по чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

Предвид гореизложеното, съдът счита, че правилно публичният изпълнител и решаващият орган са приели, че искането за погасяване по давност на публичните задължения е неоснователно.

С оглед изложеното, жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Съобразно изхода на спора в полза на ответника следва да се присъди

юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева, съгласно приложен списък по чл. 80 ГПК /л. 58/.

Водим от горното и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд София - град, III отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Р. Р. от [населено място], против Решение № ПИ-427/22.11.2022 г. на директора на Териториалната дирекция на Националната агенция за приходите С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане изх. № С200022-137-00028845/30.09.2022г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Н. Р. Р. от [населено място], ЕГН – [ЕГН], да заплати на Националната агенция за приходите разноси в размер на 300 (триста) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: